

JOSÉ VRIENS

Kasteel te koop

UITGEVERIJ GLB
DEVENTER

HOOFDSTUK 1

Gapend rekte Emilie zich uit achter haar bureau en rechtte ze haar pijnlijke rug. Ze had weer veel te lang in dezelfde houding gezeten. Ze stond op, liep wat op en neer en ging voor het raam naar buiten staan kijken.

Het was nat en winderig weer. Takken werden wild heen en weer gezwiept door de harde wind. Op straat rolde een witte kartonnen koffiebeker door de goot. Iedere keer wanneer de wind even in kracht afnam, rolde hij terug naar het beginpunt en werd hij vervolgens weer een stukje vooruit geblazen. Aan de overkant van de straat liep een oudere man met een wit hondje van onbestemde afkomst aan de lijn, gebogen tegen de wind, terwijl hij met de andere hand zijn hoed, die bij iedere windstoot van zijn hoofd gerukt dreigde te worden, stevig vasthield.

Het was echt van dat mistroostige herfstweer, waarbij Emilie het liefst de hele dag met een goed boek in bed zou willen blijven liggen. Dat was haar helaas niet gegund. Er moest gewerkt worden vandaag.

Het was weer een lange zit geweest, en het was taaie kost, die ze had moeten doornemen.

Halfvier, zag ze op haar horloge. Nog een uurtje, dan kon ze met goed fatsoen naar huis. Ze was al vanaf halfacht in touw. Niemand zou het haar kwalijk nemen als ze wat vroeger vertrok vandaag.

Op dat moment klonk een vertrouwd geluid uit haar computer. Ze had mail. Ze ging terug naar het bureau en boog zich over het scherm. Samantha had een berichtje gestuurd. ‘Feestje bij Skippie vanavond. Ga je mee?’

Een feestje bij Skippie. Om de week te doorbreken. Waarom ook niet?

‘Ben er. Hoe laat?’ tikte ze snel een bericht terug.

‘Zeven uur. Skip kookt voor ons. Lekker makkelijk,’ luidde het antwoord.

‘Oké. Zal er zijn. Zie je later.’

Met een brede glimlach ging ze weer in de stoel zitten. Het vooruitzicht de avond met haar vrienden door te brengen gaf haar nieuwe energie. Ze werkte het rapport verder af. Morgen zou ze tijdens de vergadering haar voors en tegens moeten uitleggen aan de directie. Ze wilde goed voor de dag komen en eventuele vragen meteen kunnen beantwoorden. Zeker nu Barend al had laten doorschemeren dat hij een overname wel zag zitten. Barend zou haar

doorzagen over de kleinste details, wist ze.

Een uurtje later sloot ze haar computer af en ruimde ze haar bureau verder op. Tijd om naar huis te gaan.

‘Ik ga ervandoor. Tot morgen,’ zei ze tegen de assistente in het kantoor naast het hare.

‘Oké, Em. Tot morgen,’ groette Linda haar.

Emilie liep door de lange gang naar het kantoor waar Samantha Krijgers zat, en klopte op de deur.

‘Binnen,’ werd er geroepen.

Samantha keek op toen Emilie binnenkwam.

‘Hé, Em. Ga je al naar huis?’

‘Mag het? Ik was er vanochtend om halfacht al. Sam, ben ik soms iets vergeten? Skippie is toch niet jarig of zo?’ vroeg Emilie.

‘Nee joh. Hij is in augustus nog jarig geweest. Hij geeft zomaar een feestje. Daar hoeft toch niet per se een reden voor te zijn? Ik kan niets bedenken in ieder geval,’ gaf Sam toe. ‘Hm, Skip geeft nooit zomaar een feestje,’ wist Emilie. ‘Ik breng wel een goede fles wijn mee. Ik heb er nog een paar staan uit de voorraad van papa.’

‘Lekker. Ik haal nog wel iets voor bij de koffie. Iets van een likeur of zo. Heb jij een voor-

keur?’ vroeg Samantha.

‘Niet echt. Kijk maar wat jij lekker vindt. Ik ben ervandoor. Ik zie je straks nog wel. Doei.’

Emilie nam de trap, groette de jonge vrouw achter de receptie en zocht haar auto op. Na een tussenstop bij de supermarkt was ze toch nog pas om halfzes thuis. Er was geen doorkomen aan in de stad om deze tijd. Als ze geen boodschappen had moeten doen, had ze net zo goed met de fiets naar haar werk kunnen gaan, bedacht ze toen ze eindelijk haar auto in de parkeergarage van de flat zette. Hoewel, ze moest er representatief uitzien, omdat ze vaak klanten te woord moest staan. Natgeregend zag haar halflange koperkleurige haar er niet echt charmant uit. Dan begon het vreselijk te kroezen. Tenzij ze ook meteen een föhn en een make-updoos meenam naar kantoor. Nee, niet zo’n geweldig idee, met dit weer met de fiets te gaan, besloot ze terwijl ze de boodschappentassen uit haar auto haalde en naar de lift sleepte.

Ze was net op tijd binnen om de telefoon op te nemen voordat hij op het antwoordapparaat zou overgaan, en plofte met de hoorn in haar hand op de bank.

‘Met Emilie.’

‘Hoi, Em. Heb jij vanavond iets te doen?’

klonk de stem van haar jongere zusje Andrea in haar oor.

‘Toevallig wel. Wat is er?’

‘Jammer. Ik zoek iemand om met me mee te gaan naar *Les Miserables*. Weet je zeker dat je niet kunt?’ drong Andrea aan.

‘Dat weet ik heel zeker.’ Bovendien had ze de musical al een keer gezien. Twee keer was wat veel van het goede. ‘Waarom gaat Stan niet mee?’

‘Vergadering, onverwachts,’ antwoordde Andrea op geïrriteerde toon. ‘Zul je altijd zien. Als ik eens ergens heen wil, kan hij niet. Ik heb de kaarten gekregen van een collega die opeens ziek geworden is. Het is zonde ze niet te gebruiken.’

‘Vraag aan mam of ze mee wil. Dat doet ze vast wel,’ bedacht Emilie.

‘Hè nee. Mam is een lieverd, hoor, maar ze zit de laatste tijd zo te zeuren over Stan. Wanneer hij nog eens naar de kerk gaat met ons en dat hij zo vaak weg is voor zijn werk en zo.’

‘Dat is geen zeuren, dat heet bezorgdheid. Mam vindt het hartstikke leuk met jou op stap te gaan. Als je niemand kunt vinden om met je mee te gaan, bel haar dan gewoon.’

‘Wat ga jij vanavond doen?’ wilde Andrea

weten. ‘Een etentje bij Skippie. Sam en Sjoerd komen ook.’

‘Leuk. Waarom noemen jullie hem eigenlijk Skippie? Hij lijkt niet echt op een kangoeroe. Dat is toch zeker niet zijn echte naam?’

Emilie lachte. ‘Dat hoop ik niet. En anders hadden zijn ouders een vreemd gevoel voor humor. Het is een bijnaam. Onder de stukjes die hij in de krant schrijft, staat altijd O. van de Borch. Onno, Otto, Olivier? Ik heb geen idee hoe hij echt heet. Ik ken hem niet anders dan als Skippie.’

‘Nou, veel plezier bij Skippie dan. Ik vraag mam wel. De rest heb ik allemaal al gebeld. Jij was mijn laatste optie. Doei.’ Andrea verbrak de verbinding.

Typisch Drea, dacht Emilie. Aan mij denkt ze als laatste om mee te vragen. Nou ja, ze was ook vier jaar ouder. Niet zo’n geweldig verschil wanneer je je pubertijd voorbij was, maar toch. Ze hadden andere vrienden en ook heel andere interesses. Ze wist ook dat hun moeder haar jongste dochter liever getrouwd zag dan samenwonend met een man die niet eens een geloof aanhing.

De boodschappen stonden nog te wachten in de hal. Die moest ze eerst opruimen. In de

kleine bijkeuken die haar flat rijk was, vond ze de doos met wijn. Haar vader had een tic, waar het wijnen betref. Hij verzamelde de beste wijnen uit de landen waar hij kwam. En dat waren er nogal wat sinds hij met pensioen was. Vaak kreeg ze een doos van hem, omdat zij, in tegenstelling tot Andrea, een goede wijn wel kon waarderen.

Omdat ze geen idee had wie Skippie nog meer had uitgenodigd voor zijn etentje, nam ze twee flessen mee. Hun vriendin Debbie kwam misschien ook wel. Die twee waren zo vaak samen dat zowel Samantha als zij zich al heel vaak had afgevraagd wanneer ze eindelijk het bericht kregen dat ze een stel waren. Helaas leek het niet tot Skippie door te dringen dat Debbie behoorlijk gek op hem was.

HOOFDSTUK 2

Andrea legde de telefoon neer. Balen dat Em niet mee kon. Nou ja, niet mee *kon*? Niet mee *wilde*, zou dichter in de buurt komen, meende ze. Het kwam niet vaak voor dat ze samen ergens heen gingen. Dit was echt een noodgreep geweest. Ze had eerst echt al haar vrienden gebeld. Dinsdagavond was niet bepaald een normale avond waarop ze zelf zou uitgaan, maar een gegeven paard mocht je niet in de bek kijken.

Ook Susan, de collega van wie ze de kaarten had gekregen, had ze niet zelf gekocht. Ze had ze gewonnen. Het was echt de bedoeling geweest dat ze samen zouden gaan. Rot dat ze nu net ziek werd, en niet zomaar een beetje ook. Die meid lag met gloeiende koorts in bed zich de longen uit haar lijf te hoesten.

Stan kon ze wel vergeten. Die moest voor de verandering weer eens vergaderen. Ze had hem nog gebeld om te vragen of hij mee wilde, maar nee, het werk ging voor. Hij had een belangrijke vergadering. Dat begreep ze toch wel?

Andrea smeeet het kussen van de bank door de kamer. Ze miste op een haar na een grote plant. Vergaderen. Overwerk. Hoe vaak mocht

iemand overwerken zonder daar een rooie rotcent voor betaald te krijgen?

Hij deed het werk graag en hij wilde zijn baas niet teleurstellen, was steevast het antwoord van haar vriend wanneer ze hem ermee confronteerde. Natuurlijk mocht hij zijn werk als webdesigner leuk vinden, maar er was een grens. ‘Er komt echt een dag dat al dat overwerk zich terugbetaalt, Drea,’ hield Stan haar altijd voor. ‘Op een dag maakt Joop me partner, en dan ga ik pas echt goed verdienen. Daarbij is wat ik nu verdien, maar een zakcentje. Dat wil jij toch ook?’

O ja, Stan kon praten als Brugman. Hij kletste zich overal uit. Als hij haar aankeek met die grote donkere ogen van hem, smolt ze en geloofde ze alles wat hij haar vertelde. Pas wanneer hij er niet meer was, begon ze te twijfelen.

Hun moeder, had Emilie gezegd. Oké, dan belde ze mama. Zo heel erg was het ook niet, met mama naar een musical te gaan. Ze was best gezellig om mee uit te gaan. Ze gingen wel vaker samen shoppen. Emilie gaf daar allemaal niets om. Die racete altijd als een gek door de winkels, kocht wat ze nodig had en maakte dat ze weer thuiskwam. Nee, mama en zij deden dat heel anders. Ze gingen winkel in, winkel